

MỤC LỤC

- 7 / Mùa xuân của bạn Thao
11 / Không né tránh nỗi đau
16 / Câu chuyện thi trượt
20 / Đối xử khác biệt
23 / Đừng tin vào số phận
29 / Con nhện và Bruce
33 / Món khoai tây nghiền sặc sỡ
37 / Năm chắc thành công
43 / Thành công ngăn cản thành công
46 / Màn trình diễn vĩ cầm kì diệu
51 / Khởi đầu bằng nghề lao công
55 / Biển rộng và chiếc giường
60 / Nhật kí về lòng khoan dung
66 / Đừng chặt cây mùa đông
69 / Cuộc hội ngộ sau 20 năm
74 / Ước mơ 35 năm về trước
79 / Lời của gió
83 / Thuyền trưởng Harvey
88 / Đời hoa
93 / Thay đổi cách nghĩ
97 / Nụ hôn trên tàu hỏa
101 / Khi ta ngừng trách móc Thượng đế

106 / Đừng bỏ cuộc, Dothi!

111 / Hôm nay thật tốt ngày

116 / Tin cậy

122 / Ở hiền gặp lành

126 / Tập đàn

130 / Người mẹ đáng kính

135 / Marah may mắn

139 / Hải lòng với hiện tại

145 / Cuộc sống không tay chân

151 / Chiếc nhẫn có phép màu

155 / Để ước mơ trở thành
hiện thực

159 / Tiếng vỗ tay ấm tình người

164 / Ngày mai trời lại sáng

169 / Bài học dài 18 dặm Anh

173 / Socrates nhận học trò

179 / Dẫn thân tiến bước

183 / Bàn thắng tiếp theo

188 / Thành danh ở tuổi 101

194 / Giờ thí nghiệm ý nghĩa

198 / Buổi sáng và buổi tối

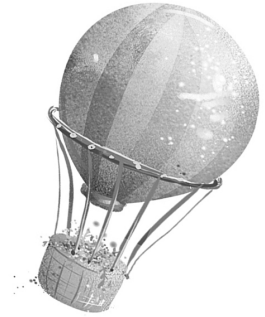
203 / Dũng cảm thực sự

208 / Nghệ nhân nặn
búp bê gốm

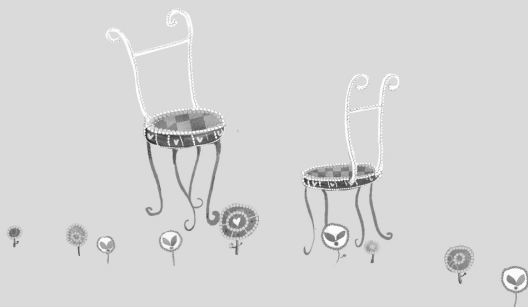
212 / Trắc nghiệm tâm lí 1

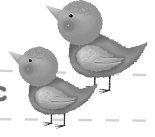
215 / Trắc nghiệm tâm lí 2

218 / Trắc nghiệm tâm lí 3

*Hãy từ té với cuộc đời mình, để ánh nắng
luôn ngập tràn trong thế giới của em.
Hãy trở thành một người tự tin, lạc quan và
hạnh phúc, em nhé!*

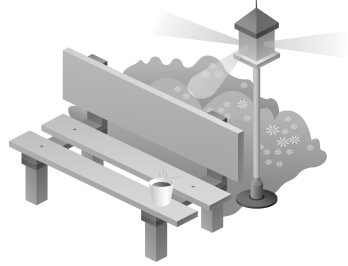

MÙA XUÂN CỦA BẠN THAO

*Không có ý tưởng ưu việt, chỉ có
kết quả chân thực.*

Jack Ma⁽¹⁾

Cậu bé Thao rất thật thà. Hồi cấp một, trong một buổi lao động, nhân lúc cô giáo không để ý, các bạn bỏ về hết. Chỉ riêng Thao ở lại một mình cầm chổi quét sạch cả sân vận động, tận tối mịt mới về.

Lên đến cấp 2, thầy cô giao nhiều bài, các bạn trong lớp tìm đủ lí do đối phó. Còn Thao thì cặm cụi ngồi làm bài tới khuya, rồi hôm sau lại gắng dậy sớm để học thuộc lòng trước khi tới lớp. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, vâng lời bố, Thao ra thành phố xin làm công nhân. Nhà máy rộng mênh mông khiến Thao suýt lạc đường. Cậu được bố trí làm việc trong một phân xưởng mài cực kì ồn ào. Vì thế, có người bật máy xong liền lánh sang nhà kho bên cạnh,

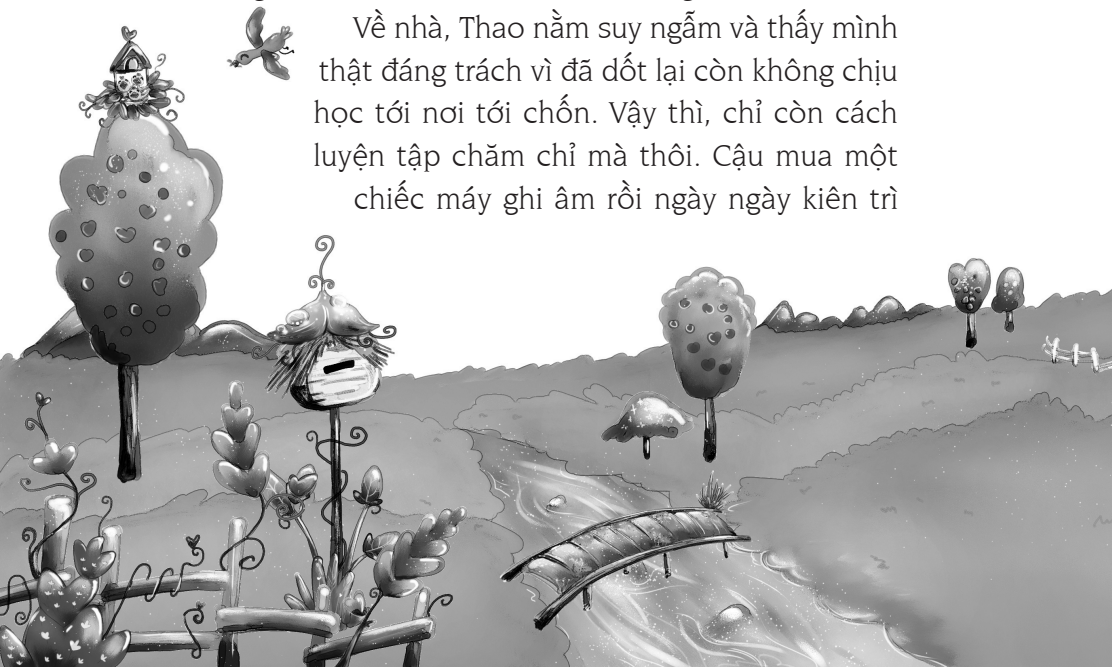
(1) Tỷ phú nổi tiếng người Trung Quốc.

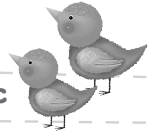

tranh thủ nghỉ ngơi. Duy có Thao “đứng canh” cố máy từ đầu tới cuối ca làm.

Vốn nói giọng địa phương từ nhỏ, nên mãi đến khi đi làm, Thao mới được biết tiếng thành phố “du dương” thế nào. Cậu bèn cố gắng bắt chước. Thao tập nói với bạn bè nơi làm việc thì bị mọi người trêu là nghe “éo éo” và “nổi cả da gà”. Có lần đi dự đám cưới bạn cùng lớp cũ, Thao nổi hứng phát biểu chúc mừng cô dâu chú rể bằng “giọng chuẩn thành phố”. Đang nói nửa chừng thì liền bị ngăn lại, vì trên mâm toàn bạn bè lâu ngày mới gặp mà giọng cậu thì rõ là “lạc điệu”. Vị khách mời ngồi cạnh Thao kéo tay cậu: “Anh làm ơn đừng nói nữa, được không? Giọng anh nghe ‘dị’ lắm, mọi người nuốt không trôi...” Thao ngượng ngùng im bật rồi cúi gằm mặt, trệu trạo nhai cho xong bữa.

Về nhà, Thao nằm suy ngẫm và thấy mình thật đáng trách vì đã dốt lại còn không chịu học tới nơi tới chốn. Vậy thì, chỉ còn cách luyện tập chăm chỉ mà thôi. Cậu mua một chiếc máy ghi âm rồi ngày ngày kiên trì

luyện đọc và nghe lại từng chữ. Cứ thế, ròng rã suốt hai năm trời...

Khi nhà máy tìm người dẫn cho chương trình văn nghệ, Thao dũng cảm xung phong ứng tuyển. Hằng ngày, sau khi tan ca, cậu thường nhốt mình trong nhà để tập phát âm và cử chỉ điệu bộ trước gương. Trong lúc đạp xe về, cậu tranh thủ nhắm đọc những câu vè để giọng thêm lưu loát, khiến người đi đường phải ngoái lại nhìn. Chưa hết, vào những ngày nghỉ, Thao còn mời bạn bè và họ hàng tới nhà làm "khán giả" để cậu luyện phản xạ...

Cuối cùng, anh chàng quê mùa ngày nào đã làm nên chuyện. Nhờ màn thể hiện cực kỳ xuất sắc, Thao trở thành người dẫn chương trình duy nhất của nhà máy. Bằng mồ hôi nước mắt, bằng bước đi vững chắc, bằng thái độ lạc quan và không ngừng phấn đấu, chàng trai Thao đã có được mùa xuân của cuộc đời.

Rèn đức tính tốt

Không thể có lối tắt trên con đường chinh phục ước mơ. Muốn thành công và tỏa sáng, em phải tự đi trên đôi chân của mình, và hãy không ngừng tiến bước. Kiên trì chính là cách duy nhất giúp em tung cánh ước mơ và vươn tới những vì sao đầy!

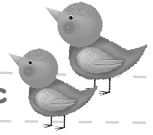
Mài sắt nên kim

Tác gia Khalil Gibran người Liban từng nói: “Mục tiêu dù xa vời đến mấy cũng sẽ phải đầu hàng trước sự kiên trì bền bỉ.” Câu nói này thể hiện một triết lý đơn giản mà sâu xa, đó là: để thành công thì cần phải kiên trì.

Điều này hoàn toàn đúng, cả trong học tập và cuộc sống. Ví như quanh ta có rất nhiều người đặt ra những lí tưởng cao đẹp và thề thốt sẽ không ngừng phấn đấu. Nhưng đến khi bắt tay vào làm thì họ lại bỏ cuộc giữa chừng vì nhận thấy vất vả, vì gặp phải khó khăn hoặc cảm thấy nhạt nhẽo, v.v... Lí do thì nhiều lắm, chỉ một chút khó chịu hay bất mãn cũng có thể trở thành cái cớ. Nhưng tựu trung lại, đó là vì những người này không đủ dũng khí để kiên trì bước tiếp, để cố gắng phấn đấu, để vượt qua khó khăn trong quá trình theo đuổi lí tưởng.

Trên con đường đi tới ước mơ đầy rẫy những mỏi mệt, chán nản, gian nan, đau khổ, ta cần có nghị lực và tinh thần bền bỉ. Những người thiếu kiên nhẫn thường cũng không đủ niềm tin và năng lực biến ước mơ thành hiện thực, vì thế họ chắc chắn khó có thể thành công.

Thực ra, bỏ cuộc chính là lừa dối, nhưng chỉ lừa được người khác chứ không dối được bản thân. Để đạt được thành công, chắc chắn phải kiên trì cố gắng. Dù rằng nỗ lực chưa chắc đã mang lại thành công, song bỏ cuộc là mất sạch hi vọng. Hãy hành động thiết thực thay vì ngồi tìm kiếm lí do, để dù kết quả có ra sao thì ít nhất, em cũng đã rất cố gắng rồi...

KHÔNG NÉ TRÁNH NỖI ĐAU

*Hãy nhìn thấu trái tim mình để nhận ra
tất cả những điều kì diệu bên trong.*

Francis Bacon⁽¹⁾

Chú Bob có cô con gái sáu tuổi bị viêm amidan. Bác sĩ kê mười mũi tiêm penicillin, hai lần mỗi ngày, vào lúc tám giờ sáng và ba giờ chiều.

Hai ngày đầu, mẹ đưa đi, cô bé con nhất định không chịu. Cô Betty dỗ dành bé xuống nhà và nói dối là không phải đi tiêm.

Khi bị kim tiêm đau điếng và ám ức vì bị lừa, cô bé khóc ngằn ngặt tới nỗi chú Bob sợ con chẳng may ngạt thở.

---

(1) Triết gia, chính khách người Anh, được phong tước hiệp sĩ năm 1603 và là nhân vật quan trọng của Cách mạng khoa học, được xem là cha đẻ của Chủ nghĩa duy nghiệm và phương pháp khoa học.

Con khóc, vợ cũng khóc, tới ngày thứ ba thì chú Bob quyết tâm xử lý vấn đề. Nhân lúc hai bố con cùng ngồi đọc truyện tranh, chú bảo con: "Nào con ngoan, chúng mình cùng đi tiêm nhé!"

Cô bé sợ sệt ngược nhìn bố, lí nhí: "Bố ơi, tiêm đau lắm!"

Chú Bob rủ rỉ bảo: "Đau cũng phải tiêm chứ con. Nếu không thì con không thể khỏi bệnh, không thể đi lớp được, bố mẹ cũng không đi làm được vì phải ở nhà trông con. Mà không đi làm thì không có tiền, làm sao mua được đồ chơi và quà bánh cho con?"

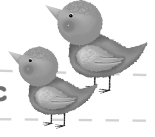
"Bố ơi, thế thì con sẽ không cần đồ chơi và quà bánh nữa, có được không ạ?"

Chú Bob không trả lời mà dừng lại giây lát để cho con suy nghĩ thêm. Nhưng, chú không nói dối con.

Cô bé nghĩ hồi lâu rồi đành vươn vai gọi bố: "Bố ơi, mình đi thôi nào!"

Và mặc dù vẫn khóc lúc bị tiêm, nhưng tiêm xong, cô bé nín ngay chứ không khóc dai như lần trước.

Sau đó, cô bé lăn ra ngủ. Khoảng hơn hai giờ chiều, chú Bob nhìn vào phòng thì cô bé đã tỉnh giấc và đang chăm chú nhìn lên trần nhà với vẻ đăm chiêu.

Chú Bob không quấy rầy con.

Tới ba giờ, chú tắt tivi trong phòng khách và bước vào phòng ngủ. Cô bé con đang mở to mắt, nhưng vừa trông thấy bố thì bảo ngay: "Bố ơi, con buồn ngủ lắm, con phải đi ngủ đây." Nói xong, bé khép mắt giả vờ ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm nghị dưới ánh nắng chiều trông mới dễ thương làm sao.

Chú Bob ngậm ngùi thương con đã phải suy nghĩ nhiều biết bao để tìm cách đối phó, né tránh việc đi tiêm.

"Không được đâu con, đi về rồi ngủ tiếp!" Chú dẫn lòng kéo cô bé dậy mặc áo khoác.

Trên đường bế con tới bệnh viện, chú Bob thủ thỉ: "Ngoan nào, bố rất thương con, nhưng đời người có những sự việc, những nỗi đau mình phải tự vượt qua chứ không ai giúp được cả, con ạ."

Thấy gương mặt con ánh lên vẻ cương nghị, chú nghĩ chắc cô bé đã hiểu rồi.

Mũi tiêm lần này, cô bé không khóc. Dù đôi môi nhỏ mím chặt, nhưng không một giọt nước mắt nào rơi.